

En hiermede besluit ik mijn opstel over de veenmollen. Kort schoolgaan is oorzaak geweest, dat mijn stijl en taal te wenschen overlaten.

Oosterland (Z).

J. P. DE VIN.

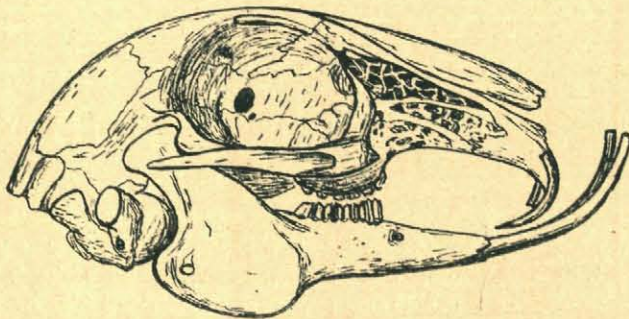
't Is heusch zoo erg niet; stuur nog maar eens zoo wat eigens. Ga ook eens na of veenmollen geen dierlijk voedsel, schadelijke larven en zoo, opvreten. H.

ZOOGENAAMDE „OLIFANTSTANDEN” BIJ KNAAGDIEREN”.



ENIGEN tijd geleden werd mij de schedel toegezonden van een wild konijn, dat in den omtrek van Breda geschoten was. Deze schedel, die ik hieronder op juiste grootte heb afgebeeld, vertoont zeer fraai het dóórgroeien van de tanden, dat vooral bij knaagdieren nog al eens wordt waargenomen, en waardoor deze tanden eene gedaante verkrijgen, die eenigszins doet denken nu eens aan de stoottanden van den olifant, dan weer aan die van den mammoth, al naarmate de tand minder of sterker gekromd is. Uit den aard der zaak, en zooals ook uit nevensgaande afbeelding blijkt, zijn de knaagtanden der onderkaak slechts flauw gebogen, terwijl die van de bovenkaak zich aanmerkelijk sterker omkrullen, hetgeen nog beter zou zijn uitgekomen, ware niet het konijn in quaestie op zeer jeugdigen leeftijd gestorven.

Zooals voor de hand ligt, heeft het onbegrensd doorgroeien der tanden plaats wanneer deze tengevolge van abnormalen bouw der kaken, aan hunne uiteinden niet kunnen slijten. Dat deze slijtage, zelfs bij niet-knaagdieren, zeer merkbaar is, kan menigeen aan zich zelve waarnemen, door nl. op de tanden in zijn gebit te letten, die tegenover opengekomen plaatsen in de andere kaak staan. Ontbreekt bijv. de hoektand in de linkerbovenkaak, dan zal na eenigen tijd de hoektand in de linkeronderkaak merkbaar groter zijn, dan die aan den rechterkant.

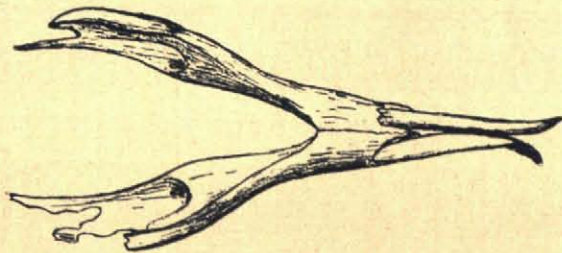


Bij de knaagdieren, welke snijtanden buitengewoon snel naar buiten opschuiven, is 't daarom van groot belang, dat deze precies tegenover elkander staan. In de natuur zal dit bijna altijd 't geval zijn. Immers de dieren, bij welke zulks niet het geval is, blijven in lichaamsontwikkeling achter bij hunne soortgenooten, en worden een gemakkelijke prooi der natuurlijke vijanden. Bovendien worden dergelijke monstra slechts bij hooge uitzondering geboren, daar elk abnormaal dier om zoevengenoemde reden te gronde gaat alvorens tot voortplanting geschikt te zijn, zoodat degeneratie eener soort over 't algemeen in de natuur weinig voorkomt.

In gevangenschap is dit evenwel anders; men wijst een tweetal dieren op elkander aan, paart hunne nakomelingen weer onderling, en teelt ook van de nakomelingschap dezer laatste tot in het oneindige verder. Daarbij worden zwakke individuen niet verwijderd, doch kunstmatig met veel onnatuurlijk voedsel en onder onnatuurlijke omstandigheden in 't leven gehouden. Geen wonder, dat, wanneer ten slotte niet onvruchtbaarheid of eene epidemische

ziekte aan dit spelletje een einde maakt, weldra allerlei zonderling misvormde rariteiten ter wereld komen. De oorspronkelijke kleur verandert, verdwijnt ten slotte in enkele albinos, het albinisme wordt overerfelijk, de lichaamsgrootte neemt toe of af, de dieren worden vatbaarder voor ziekten, komen moeilijker ter wereld of sterven in grooter aantal in hunne eerste levensdagen. Bij tamme ratten, muizen en konijnen geeft een scheefgegroeide kop daarbij herhaaldelijk aanleiding tot 't vergroeien van de snijtanden.

Evenwel ziet men hetzelfde verschijnsel ook in de vrije natuur optreden, waar deze nl. niet vrij meer is. In de duinen en andere jachtvelden, waar de jachtopziener zorgvuldig elken



roofvogel schiet, elk hermelijntje vangt, en honden, katten en menschen den toegang weigert, planten hazen en konijnen zich soms op schrikbarende wijze voort, en heeft menig mislukt, zwak individu groote kans, niet alleen te blijven leven, maar zelfs ook, voor nakomelingen te zorgen. Dit verklaart, waarom de olifantstanden juist zoo bij deze diersoort veelvuldig worden waargenomen.

Ook geheel andere diersoorten lijden soms aan een overeenkomstig euvel. In vele groote steden zijn af en toe musschen aan te wijzen, wier bovensnavel als die van een wulp is uitgegroeid (onlangs o. a. te Delft en te Middelburg). Dat de slachtoffers er hinder van hebben valt niet slechts gemakkelijk te constateeren aan de onhandige manier van voedsel tot zich nemen, maar ook uit 't feit, dat konijntjes met genoemde kwaal gewoonlijk niet veel méér dan loopende skeletten zijn.

Het spreekt van zelf, dat tenslotte ook verwondingen tot de zonderlingste miswassen kunnen aanleiding geven. Men zie slechts de bekende kraai in de collectie Wickevoort Crommelin te Leiden.

Leiden.

W. C. VAN HEURN.

BOTANISCHE AANTEKENINGEN.

IX Enkele Papilionaceën.



IT jaar vonden wij een prachtex. van *Lathyrus hirsutus* L., een liggend ex. met wel 50 stengels. Waar de teekening in Heukels klein en onvolledig genoemd mag worden, willen wij hier even een duidelijke teekening geven en tegelijk de aandacht op deze soort en eenige aanverwante vestigen. De hier bedoelde soorten hebben dit gemeen, dat de stengel klimmend is, en duidelijk gevleugeld; de bladeren zijn van ranken voorzien en de bloemtrossen één tot driebloemig.

Van deze plantjes hebben er twee *behaarde* peulen; n.l. *L. odoratus* L. en *L. hirsutus* L. *L. odoratus* L. is de alom bekende sierplant uit Z. Europa, die in meer dan 100 vormen gekweekt wordt. Zij heeft grooter bloemen, die meest met 3 bijeen zitten, en veel bredere blaadjes, — die bovendien stomp zijn — dan de volgende soort. Het is wel vreemd, dat de plant voor ons land nog nooit als verwilderd opgegeven is.

Lathyrus hirsutus L., de hier afgebeelde in fig. 1, heeft ruw behaarde stengels, die duidelijk gevleugeld zijn. De blaadjes zijn éénparig, vrij smal en hebben een vertakte rank. De bloemstelen zijn bijna tweemaal zoolang als de bladen en dragen veelal twee rose bloemen,